क्यामाह। "आ वां मित्रा वरुणा हव्यजुष्टिं। नमसा देवा ववसा-वृत्यां [५]। अस्माकं ब्रह्म पृतनासु सह्या। अस्माकं वृष्टि-र्दिव्यासुपारा" इति। 'मित्रा वरुणा देवौ' हे मित्रा वरुणा देवौ, 'अवसा' अस्मद्रक्षणेन निमित्तभूतेन, 'वां' युवयोः, 'हव्य-जुष्टिं' हविषा प्रीतिं, 'नमसा' नमस्कारेण सह, 'आववृत्यां' पुनः पुनरावर्त्तयामि; अतो भवत् प्रसादात् 'अस्माकं', 'पृतनासु' परकीयसेनासु प्राप्तासु, 'ब्रह्म' भवदुपदिष्टं मन्त्रजातं 'सह्याः' सहतां, परकीयसेना अभिभवतु। किञ्च 'अस्माकं' भवत्-प्रसादात् दिवि भवा 'दिव्या', 'वृष्टिः'; 'सुपारा' सुष्ठु पार-यित्री फलं प्रापयन्ती भवतु॥

अथ वपाया याज्यामाह। "युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथे। युवोरच्छिद्रामन्तवो ह सर्गाः। अवातिरतमनृतानि विश्वा। ऋतेन मित्रावरुणा सचेथे" इति। हे 'मित्रावरुणौ', 'पीवसा' अतिस्थूलौ, 'युवं' युवामुभौ, 'वस्त्राणि', बहुविधानि 'वसाथे' आच्छादयाथः, 'युवोः' युवयोः, 'मन्तवो' मननरूपा अनु-ग्रहविशेषाः, 'सर्गाः' भवद्भिः सृष्टाः, 'अच्छिद्राः' अच्छिन्नाः, निरन्तरं भवदनुग्रहात् अस्मासु वर्त्तन्त इत्यर्थः। 'विश्वा' सर्व्वाण्यनृतानि अस्मदीयापराधरूपाणि, 'अवातिरतं' युवां विनाशितवन्तौ। हे मित्रावरुणौ, 'ऋतेन' सत्येन, शास्त्रीय-मार्गेण; 'सचेथे' अस्मान् संयोजयथः॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "तत्सु वां मित्रावरुणा महित्वं। ईर्मा तस्थुषीरहभिर्दुदुह्रे। विश्वाः पिन्वथः स्वसरस्य-